

ΑΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΙΘΑΚΗΣ

Τόσο με φρένει ο πόνος μου κ' ή λαύρα της καρδιάς μου
να πάω από σ' ένα νησί, σ' ένα μαρμαρονησί,
να πελεκήσω μάμαρο, να φτιάσω όθρο κιβούρι
κ' απ'ε να δάσω μιά φωνή όσο κ' αν ήμιορέσο
για να ταράξω τ'α βουγά και να ραίσω κάστρα,
να ραίσουνε τ'α δεντρά, να πέσουν τ'α κλωνάρια,
να ραίστη κ' ή πέριδικα να ρίξη τ'α φτερά της,
να χάνη ή μάνα τ'ο παιδί και τ'ο παιδί τ'ή μάνα,
να γάνονται τ' άντρώγινα τ'α πολυγαπημένα
που κάνουν όθο στο Σταυρό και σ' άγιο τ'ο Βαγγέλιο
ποτέ να μη χωρίσουνε, χωρία ποτέ μ'ην πάνε,
αν τύχη λίπη ή χαρά άντάμα να τ'ην κάνουν,
αν τύχη όθρος μακρινός άντάμα να τ'ον πάνε
κ' αν τύχη σκάλα ν' άνεβούν, άντά-

μα ν' άνεβούνε.

Τού Χάρου τού βουλήθηκε χαράδι
να σκαριώση [να σκαριώση
και δάνει γέρονς για σκαριά, βάνει [τους νειους μαδέρια,
βάνει κ' άντενοκάταρα παλληκα- [ριώνε μαρτάσα.
Βάνει και ξάρτια στ' άμοιπουρα ξαν- [θαμυλλων πλεξίδες,
βάνει και φλόγο στα πανιά μικρών [παιδιών σκοινορούδες,
βάνει κ' άντενοκάρακια μικρών παι- [διών κεφάλια.
Και λέν ή νειές τού Χάροντα, και [λέν οι νειοί τού Χάρου:
—Χάροντα, σέ παρακαλώ, σέ χωρία [μ'ην άράξης,
μη δούν ή μάνες και σκατζούν κ' ή [άδερφές τροιάζουν,
ιδούν και τ'α μικρά παιδιά και πι- [χρολαχταρήσουν.

Για ίδες καιρό που διάλεξες να πά-
ρης να μσέρης,
στά έμπια τού καλοκαιριού, στα έ-
θγα του χειμώνα,
που έχει εινε λίγο το νερό, θολό και
βουρκοιωμένο,
κ' αν εινε και χαμμά σταλιά εινε
φραμακωμένο.
Το πίνουν νειές και κόνονται, οι
νειοί κ' άμοιχοιρίουν,
το πίνουν τ'α μικρά παιδιά κ' ά-
νιούνται τις μανάδες.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ...

Μάθετε να κρύβετε τις στενο-
χώριες σας κάτω από ένα ευχάρι-
στο χαμόγελο. Κανείς δεν σκοπιζε-
ται για τα βράσιανά σας.
— Μάθετε να ντύνεστε μ' ευπρέπεια. Έτσι τιμάτε και τη δική σας
και των άλλων την καλαισθησία.
— Μάθετε να άφηγησθε με χάρι. Δεν σάς χρωστάει κανείς τίποτε
υπ' τον κορυφάτε με άσκοπες πολυλογίες.

Ένα απόγευμα ή Ύβόνη, καθισμένη κάτω από μιά πυκνή σιαδέα
του κήπου, έλίκνιζε μέσ' στην αγαλιά της την κόρη της.
Κοντά τους, ό Παύλος τους ένάτιζε με άγάπη.
'Η κ. ντε Κουρσαί και ή θεία κεντούσαν καθισμένες κ' αυτές κοντά.
— Τι χαριτωμένο που εινε ! ελεπε άξαφνα ό πατέρας... Εινε ή ει-
κόνα σου, άγαπημένη μου Ύβόνη... Έχει τ'α μαλλιά σου, τ'α μάτια
σου...
'Η Ύβόνη ήρωσε τότε τ'ο παιδί της ως τ'ο πρόσωπό της, κ'ιττάζον-
τάς τ'ο με τ'α μάτια της που τ'α είχαν πλημμυρίσει τ'α δάκρυα...
Έξαφνα, με μιά φωνή που τ'ην έβγαγε ή
συγκινησις, ελεπε στο σύζυγό της :
— Ψεύτη !... Γιατί μου λές πως έχει τ'α
μάτια μου, αφού τ'α μάτια του εινε μαύρα σαν
τ'α δικά σου !... Τ'α βλέπω !... Τ'α βλέπω !...
'Η επιθυμία της να διή τ'ο παιδί της, τ'ην ει-
χε κάνει να ξαναβρή τ'ο φως της...
LOUIS GERMONT

ΝΟΣΤΙΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΑΣΤΡΟΣ ΠΟΥ ΠΡΟΣΤΑΖΕΙ ΤΗ ΒΡΟΝΤΗ !

Ένας χαριτωμένος τύπος μουσικού. 'Ο Μπρινέλ και οι όδ-
ρυβει. 'Ο βασιλεύς Γεώργιος στο Αίξ-λέ-Μπαιν. Μιά συναυ-
λία. 'Οπου άστράφτει και βροντά. 'Ο Μπρινέλ θυμώνει. Μιά
διαταγή πρós τόν... σ'ερανό !... 'Ο βασιλεύς γελά με τ'ην
καρδιά του κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ο βασιλεύς Γεώργιος Α' παρενέβη μιά φορά στο Αίξ-λέ-Μπαιν
της Γαλλίας σ' ένα νοστιμότατο έπεισοδιό, τ'ο όποιο ευχαριστίετο πο-
λύ να διηγ'ηται γελόντας άργότερα.

Διευθυντής της όρχήστρας ενός κεντρικωτάτου καζίνο της Γαλλί-
κης λουτροπόλεως ήταν τότε κάποιος Μπρινέλ, περίφημος μουσικός,
ό όποιος έβριε παροιμιώδης στα καλλιτεχνικά χρονικά γιατί δεν άνε-
χότανε ποτέ κανέναν ξένο θύροβο να διαταράξη τ'ην έκτέλεσι ενός μου-
σοού κομματιού, που διηύθυνε αυ-
τός.

Έγιναι άξαφνα κάποιος μπε-
μπές να γελάση ή να κλάμη τ'ην
ώρα πούπαιζε ή όρχήστρα ; 'Ο
Μπρινέλ τού έρωχνε ένα τόσο ά-
γριεμένο βλέμμα, όστε τού επέ-
βαλε άμέσως τ'η σιωπή. Έτσι, κα-
τά τ'ο καλλιτεχνικό του στάδιο, έγι-
νε άφορητή πολλών έπεισοδίων. Τ'ο
ώρμιότερο ήμος απ' όλα ήταν αυτό,
στο όποιο παρενέβη και ό βασιλεύς
Γεώργιος Α'.

'Ο βασιλεύς παρεθόριζε τότε στο
Αίξ-λέ-Μπαιν κ' έκεينو τ'ο βράδι
ελεπε πάει στο καζίνο, τού όποιου τ'ην
όρχήστρα διηύθυνε ό Μπρινέλ. 'Ο
κόσμος ήταν έλεκτος και ή όρχή-
στρα θαυμασία. 'Ο βασιλεύς παρα-
κολούθησε από τ'ο θεωρείο του με
μεγάλο ένθουσιασμό.

Έξαφνα ήμος μιά τεραστιά
βροντή, απ' έκεινες που φρέγγουν τις
ξεραικές καλοκαιρινές μεθόδες στα
μεσημβριανά παράλια της Εδρώπης,
άκούστηκε επάνω από τ'η στέγη τού
καζίνο. 'Ο Μπρινέλ ξαφνιάστηκε.
Και, με μιά ένστικτώδη κίνησι, χω-
ρίς καθόλου να σκεφθή, έβριε τ'η
μπαγρέττα του πρós τόν ουρανό και
φώναξε άγριεμένο.

— Σιωπή έχει επάνω !...
Τ'ο όραιο εινε ότι ή θέλλια, που
ελεπε ξεσπάσει, σταμάτησε άμέσως,
θαροεις και ύπηκουσε στο πρόσταγμα
αυτό, και ό ένσυνείδητος καλλι-
τέχνης ξανάχρισε να διευθνή ίσα-
νοποιήμένος τ'ην όρχήστρα του. Μιά
ό κόσμος άρχισε να γελά με τόν
τόνο, με τόν όποιο ό θαμσιώσις αυ-
τός άνθρωπος έπρόσταζε τ'η θρονητή
να πάμη ! Πρώτος μάλιστα απ' όλα
ήλους έδωσε τ'ο σύνθημα ό βασιλεύς
Γεώργιος, ό όποιος ξεκαθάριστρε

Ο μεγάλος Ρώσος ζωγράφος Βερετσακίν

κρυολεκτικώς στα γέλια.
Τότε μονάχα ό Μπρινέλ κατάλαβε τ'η γκάρα που ελεπε πάθει. Γύρισε
λουπόν πρós τούς θεατάς και έπειδή τ'α μάτια του έπεσαν στον βασιλέα,
τόν όποιον ένθωριζε και ό όποιος γελούσε άκόμα, τού ελεπε, κόνοντας
μιά υπόκλησι :
— Με συγχωρείτε, Μεγαλειότατε !

Και είνθως άμέσως, άπαθέστατος, άρχισε και πάλι να διευθνή τ'ην
όρχήστρα του !

ΖΕΣΤΑ-ΖΕΣΤΑ

ΚΑΙ ΚΡΥΑ-ΚΡΥΑ

'Η σκηνη από τριακονταετίας :
'Ο κ'ύριος (πρós τ'η σύζυγό του, που έχει αγοράσει μιά πελωρία
καπελλίερα). — Δεν μου λές, αυτό τ'ο καπέλλο έτοιμάζεσαι να πάρης
τόρα που θα ταξιδεύουμε στην Έλβετία ;
'Η κ'ρυία. — Γιατί ; Μήπως δεν σου άρέσει ;
'Ο κ'ύριος. — Μου άρέσει, αλλά δεν θα μισώ να βλέπω τις
'Άλλες όταν θάσαι μαζί μου !...

Από σύζυγο κόρη :
'Η σύζυγος. — Σκέλε ! Κακοήγογε ! 'Ι-
σκαριώτη ! Όταν πεθάνης, θέλω να σε ιδώ μέ-
σα στην Κόλασι και νάχης για γυναικα σου τ'ην
κόρη τού Βελζεβούλ !...
'Ο σύζυγος (άτάραχος). — Αυτό τ'ο χα-
τηρι δεν θα σου γίνη ποτέ. Άπαγορεύεται να
παντρευτή κανείς... δυό άδερφές !...